

Meghálálja az időt,
Isten úgy telik meg, mint a tenger öble.
Meghálálja a hallgatást is,
ahogy a testet megtölti értelemmel,
torkolatból nézve vissza eddigi életére,
és csak aztán költözik belé a lélek,
mikor már van otthona.

Mint egy hajnali zivatar nyáron,
a végtelennel fészüli ki a kacsos ágakat.

Gál Ferenc

Járó föld

Morzálódnak a könyvek.
A fehér várost széthordják
az uszályok és a hangyák,
én pedig a nyomukba szegődöm.
Elhagyom a labirintusnak beillő
szobákat naponta, emberi fejjel.
Átvágok a vízjárástól függő kerten,
eloldozom a csónakot, és kievezek
a hús ipari vizekre csak úgy magamban.
Az áramlásra bízom, hogy elvigyen
a központi város szívébe, küldetés
vagy raktári felsőruhák nélkül.
Találgathatom, hogy mi jön utána,
vagy a rám jellemző kissé torokhangú
dúdolásal kivárom inkább. E módszer
részeként ma az írásban oly bizonytalan
illatokkal, a süllyesztőben zárórákor
eltűnt táncosokkal frissítem a listát,
dátumozva, itthon.

*

Megtisztelem olvasóimat,
és nem a szembetegségekről írok.
Megtisztelem saját magamat,
és kibontom, hogy felvillanásaim,
köztük pedig elvonási tüneteim vannak.
Ízlelgetem, hogy az anyaggyűjtés

ideje lezárult, és az sem világos,
forrás- vagy torkolatvidék ez.
Hogy a vándor nevében vagy érdekében
szóljak, ha az eljáráshoz tartozik,
hogy a kiragadott részletek között
alig van különbség. Fény csillan
az álmodozók ajkán, a rézváros
toronysisakjának gombja idelátszik.
Jelezve, hogy rétegzett és forró,
métélyezett némaság ölel,
és minden hírverés dacára
te is eltelhetsz még ezzel,
pontról pontra.

